

πόν του, ένθα πολλάκις συνεκάλει τούς πιστούς του θαυμαστάς, ένα σπουδαιολογήση καὶ διασκεδάση μετ' αὐτῶν καὶ εὐθυμήση ἔτι μᾶλλον, ὅταν μεταξὺ αὐτῶν δὲν ησαν μόνον σοφοὶ ἀνδρες, ἀλλὰ καὶ χαρίεσσαι ἀντιπρόσωποι τοῦ ὥραίου φύλου. Πολλὰ ἔχει νὰ διηγηθῇ ὁ μέγας ζωγράφος περὶ τῆς τέχνης καὶ τοῦ βίου του, περὶ τῆς ἀναστροφῆς αὐτοῦ πρὸς τοὺς τότε ἐπισήμους ἀνδρας, πᾶν δ' ὅ, τι διηγεῖται ἔχει ἀπερίγραπτον χάριν, διὰ τοῦτο καὶ σήμερον δὲν παρέμηκεν εἰς τοὺς φίλους του ἀπλοῦν γεῦμα, ἀλλὰ προσεκάλεσεν αὐτοὺς εἰς ἀληθῶς ἀρχαῖκὸν συμπόσιον, οἷον συνειδιζον νὰ παρέχωσιν εἰς τοὺς οἰκείους των οἱ σοφοὶ καὶ οἱ καλλιτέχναι τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος, πάντοτε ἐπιζητοῦντες, τὰς ἀπολαύσεις τῆς τραπέζης νὰ ἔξευγενίσωσι διὰ πνευματικῶν καὶ αἰθερίων ἀπολαύσεων.

Σήμερον δὲ Τισιανὸς ὁμιλεῖ πάλιν περὶ τοῦ μεγάλου του προστάτου, τοῦ Αὐτοκράτορος Καρόλου τοῦ Ε΄, ὅπεις πρὸς ὀλίγους αὖθις παρέσχεν αὐτῷ ἐνδείξεις ἐκτάπτου εὔνοιας. Ο Μονάρχης ἀνηγόρευσεν αὐτὸν κόμητα τοῦ Παλατινάτου, τοῦ Λατερανοῦ καὶ μέλος τοῦ συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας. Όμοιώς προήχθη εἰς ἵπποτην τοῦ χρυσοῦ πτερυνιστῆρος, τὴν ἀλυσιν δέ, ἦν τώρα φέρει, ῥητῶς διετάχθη νὰ φορῇ, ἐπίσης καὶ τὸ ἵπποτικὸν ξίφος, ὃσάκις παρουσιάζεται εἰς τὴν αὐλήν. Ἐκτὸς τούτων καθ' ἐκάστην τῷ παρέχονται πλεῖστα ὅσα προνόμια, διὰ δὲ τὰς δύο εἰκόνας τοῦ Αὐτοκράτορος, ἃς ἔκαμεν ἐν Βονανίᾳ τῷ 1530 καὶ πρὸς ὀλίγους ἐν Βενετίᾳ, ἔλαβε δύο χιλιάδας σκούδων. Δὲν εἶναι λοιπὸν ἀπόρον, ἀν διμιῆρι μετὰ μεγάλης εὐγνωμοσύνης περὶ τοῦ μῆψηλου αὐτοῦ προστάτου. Οἱ μᾶλλον προξεκτικοὶ ἀκροαταί του εἶνε αἱ θυγατέρες τοῦ Πάλμα Βένετο. Καὶ αἱ τρεῖς ἀτενίζουσιν αὐτὸν ἀσκαρδαμούστε· ἡ μὲν ἀφίνει νὰ πέσῃ ἡ κιθάρα, ἐφ' ἣς πρὸς ὀλίγους ἔπαιζεν, ἡ δὲ ἐναπέθηκε τὸ μουσικόν της ὄργανον ἐπὶ τοῦ καδίσματος, διότι τώρα ἀντηχεῖ μουσικὴ θελκτικωτέρα, ἡ διμιάρια τοῦ διδασκάλου, δέτις δύναται μὲ τὸν χρωστῆρα νὰ ἔη τόσον εὐγλωττος, καὶ τόσον ζωγραφικὸς εἰς τὸν λόγον. Μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τῶν θυγατέρων τοῦ Πάλμα ἴσταται δὲ Πέτρος Ἀρετίνος, ἡ φιλολογικὴ „μάστιξ τῶν ἡγεμόνων“, δὲσον εὐφυής ὅλλο τόσον ἡθικῶς διεφθαρμένος λιβελογράφος. Αὐτοκράτορες καὶ βασιλεῖς τὸν φοιβοῦνται, καὶ διὰ τοῦτο δλῶν οἱ οἴκοι εἶνε δι' αὐτὸν ἀνοικτοί, φυσικῶς δὲ δὲν ἥδυνατο δὲ οἴκος τοῦ Τισιανοῦ ν' ἀποτελέσῃ ἔξαίρεσιν. Φαίνεται ὅτι φιλορίζει τι εἰς τὸ οὖς τῆς παρ' αὐτὸν ἴσταμένης νεαρᾶς γυναικός, γῆτις εἰς ἀπάντησιν δίδει αὐτῷ ἐν ἀνθροΐ — ἴσως ὡς ἀμοιβήν — διὰ τὴν φορὰν ταύτην ἐκράτησε τὴν γλώσσαν του καὶ δὲν ἔξεφερε δηκτηκήν τινα φράσιν. Τίς εἶναι ἡ ὥραία αὕτη γυνή; Τὸ ὄνομά της οὐδεὶς τὸ γνωρίζει, δύο δρμάριοι ζωγράφοι τὴν ἔζωγράφησαν, δὲ Πάλμα Βένετος καὶ δὲ Τισιανός, εἰς ἀμφο-

τέρων δὲ τὰς εἰκόνας την ὄνομάζουσιν „ἡ ὥραία του Τισιανοῦ“ (la Bella di Tiziano), ὅπερ οὐδὲν ἀλλο σημαίνει ἢ ὅτι δὲ μεγαλοφυὴς ζωγράφος ἔχαρακτήρισεν αὐτὴν ὡς τὴν ἐνσεσαριωμένην χάριν. Ἀκριβῶς ὅπως ἐνταῦθα ἴσταται πλησίον τοῦ Ἀρετίνου, οὗτος παρέστησεν αὐτὴν διὰ τοῦ χρωστῆρος.

Ἐδή στρέψωμεν τὰ βλέμματα πρὸς ἀριστεράν. Ἰδού δὲ Πέτρος Βεμβό, δὲ ποιητὴς καὶ σοφός, δὲ Ιάκωβος Τάττης δὲ Σανσοβίνος ἐπικαλούμενος, ἀρχιτέκτων καὶ γλύπτης, καὶ δὲ Λουδοβίκος Ἀριόστος, δὲ φάλτης τοῦ „μανιομένου Ὁρλάνδου“. Οἱ τρεῖς οὗτοι τὴν στιγμὴν ταύτην ἀποτελοῦσι μεταξύ των ἰδιαίτερον κόσμον. Ο μιλοῦσι πρὸς ἀλλήλους χαμηλῇ τῇ φωνῇ, δὲ δὲ διάλογός των περιστρέφεται εἰς τινὰ φόδην τοῦ Βεμβό, φέροντος τὸ μοναχικὸν σχῆμα. Ο Σανσοβίνος καὶ δὲ Αριόστος καταθέλγονται ἐκ τῶν ἀπαγγελλομένων στίχων τοῦ μελαγχολικοῦ φίλου των, εἰλικρινής δὲ εἶναι ἡ ἀγάπη τοῦ Αριόστου πρὸς τὸν ἀντίζηλον του, ἀφ' οὗ δὲ διοιστησεν ἀπηθανάτισε τὸν Βεμβό ὡς ἔκεινον, δέτις πρώτος διὰ τοῦ παραδείγματός του ἔδειξε πῶς δύναται γλυκύτερον νὰ μεταχειρισθῶσι τὴν ἴταλικὴν γλώσσαν ἀπηλλαγμένην τῶν ἀσχημίζοντων αὐτὴν βαρβαρισμῶν.

Ἄλλ' δὲ Τισιανὸς δὲν χάνει τὸ νῆμα τῶν ἰδεῶν του. Εξακολουθεῖ νὰ διηγεῖται εἰς τὰς τρεῖς νεάνιδας τὴν ἐν Βονανίᾳ πρώτην συνάντησίν του πρὸς Κάρολον τὸν Ε΄.

„Ἐκεῖ, ἔλεγε, συνηντήθη δὲ Αὐτοκράτωρ καὶ δὲ Πάππας Παῦλος δὲ Γ΄. Ἐγένετο σκέψις περὶ μεγάλων πραγμάτων, ὅλη δὲ ἡ πόλις διετέλει εἰς πυρετώδη κίνησιν. Ήσυχα ἥσυχα εἰργαζόμην ἐγὼ εἰς μίαν εἰκόναν, ὅτε αἴφνης ἡμέραν τινὰ ἐπληρώθη τὸ ἐργαστήριόν μου σωματοφυλάκων τοῦ Αὐτοκράτορος, μεδὲ οὐδὲ εἰς ἔγχλθεν εἰς ἀκόλουθος, ἐκφωνῶν „δὲ Αὐτοκράτωρ“. Ήτοιμάσθη ἀμέσως νὰ καταβῶ τῆς κλίμακος, ὅπου ίσταμην, ἀλλ' ἐξέφυγε τῶν χειρῶν μου εἰς χρωστήρα καὶ κατέπεσεν. Ο Αὐτοκράτωρ ἐπροχώρησεν, ἔκυφεν, ἐσκηκώσεν αὐτὸν ἀπὸ τὸ ἔδαφος καὶ εἶπε: „Ο Τισιανὸς εἶνε ἀξιος νὰ ὑπηρετηθῇ ἀπὸ ἓνα Αὐτοκράτορα“.

Πλεῖστα ἀλλὰ διηγεῖται δὲ Τισιανὸς περὶ τῶν ἔξεων καὶ τῶν αἰσθημάτων τοῦ Αὐτοκράτορος, ἀλλὰ ἐπὶ τέλους ἀπαιτεῖ παρὰ τῶν νεανίδων νὰ τραγῳδήσωσι καὶ αὐταὶ ἐν ἔστρατῳ. Ἀπαντεῖς ἀκροῶνται ἐν ἐκστάσει τοῦ θείου μέλους, εἰς τὸ τέλος δὲ αὐτοῦ λέγει δὲ ο καλλιτέχνης: „Ἀληθῶς οὐδὲν ὑπάρχει ὥραιότερον παρὰ νὰ εὐχαριστῇ δὲ ἀνθρωπος τὸν πλησίον του, ἔκαστος εὐχαρίστως νὰ παρέχῃ πᾶν ὅ, τι δύναται, ὅπως ἔξωραΐη μίαν στιγμὴν τῆς ζωῆς τοῦ δόμοίου του. Δὲν ἡμιπορῶ ἄνευ θλίψεως ν' ἀναλογισθῶ, ὅτι δὲ ἔσχοχος Μιχαήλ Ἀγγελος διέρχεται τὸν βίον του ἀπομεμονωμένος, χωρὶς οὐδὲν νὰ φαντάζηται τὰ θέλγητρα ἐκλεκτῆς καὶ γλυκείας συναναστροφῆς“.

ΠΟΙΚΙΛΑ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑ.

Οσάκις γίνεται λόγος τῆς σήμερον περὶ μηχανῶν, δὲ ἀτμοῦ ἢ ἡλεκτρισμοὶ κινούμενων, μεταξὺ τῶν ὅλων προτερημάτων των ὀναφέρεται καὶ ἡ εἰς ἵπποτας δύναμις αὐτῶν. Ἐν τῇ μηχανικῇ δύναμιν ἐνδεικνύεται τὸ ποσὸν ἐκεῖνο δυνάμεως, διπέρ εἶναι ἀναγκαῖον, ἔπως ἐντέλειον δευτερολέπτου οὐφωσή εἰς ἐν μέτρον βάρος 75 χιλιογράμμων, πρᾶγμα ὅλης, διπέρ δὲν κατορθοῦσιν οὐδὲν οἱ κάλλιστοι ήμῶν ἵπποι.

Πῶς δὲ συνέβη νὰ τεθῇ ὡς βάσις τὸ ποσὸν τοῦτο καὶ νὰ γίνηται κρῆσις τῆς δύναμεις δύναμεσίς, μανδάνομεν ἐκ τοῦ ἔξης ἀνεκδύτου.

Ο J. Watt εἶχε πρώτην φορὰν τοποθετῆσει τὴν ἀτμομηχανήν του

ἐν τῷ ζυθοποιείῳ Withbread τοῦ Λονδίνου, ἐνδα ἤντλει θύμωρ. Ο ζυθοποιὸς προέτεινεν εἰς τὸν Watt νὰ παραβάλῃ τὴν λειτουργίαν τῆς μηχανῆς πρὸς τὴν τῶν ἵππων του. „Οτε δὲν διάσημος μηχανικὸς παρεδέχθη τὴν πρότασιν, δὲ ζυθοποιὸς ἐξέλεξε τὸν δριστὸν τῶν ἵππων του καὶ ἡνάγκασεν αὐτὸν διὰ τῆς μάστιγος ἐπὶ δικτῶ δλας ὥρας νὰ ἐργασθῇ μὲ δλην τὴν δύναμεών του. Τὴν ταλαιπωρίαν κατέστησεν οὐδὲν θλίψεως ν' ἀναλογισθῶ, ὅτι δὲ ἔσχοχος Μιχαήλ Ἀγγελος διέρχεται τὸν βίον του ἀπομεμονωμένος, χωρὶς οὐδὲν νὰ φαντάζηται τὰ θέλγητρα ἐκλεκτῆς καὶ γλυκείας συναναστροφῆς“.

δύναμις. Πειράματα δόλα, βραδύτερον καὶ ἐπιμελέστερον γενόμενα, ἀπέδειξαν ὅτι ἡ πραγματικὴ δύναμις ἔνδι τοῦ ισοδυναμεῖ κατὰ μέσον δρον πρὸς 27,8 χιλιόγραμμα τὸ μέτρον.

Ἐπειδὲ τοῦ ἀνθρακούχου ὄντος ἥρχισαν ἡδη ἐν Γαλλίᾳ νὰ παρασκευάσωσι καὶ δέχγονοῦν ὑδωρ, ἕπερ μεταχειρίζονται εἰς τινὰς ἀσθενείας ὡς λαμπτικὸν μέσον. Τὰ περὶ τῆς ἐνεργείας αὐτοῦ πειράματα δὲν ἐπερτώθησαν ἀκόμη, δυνάμεθα δῆμος νὰ ἡμεδα πεπεισμένοι, ὅτι ἡ εὐρωπαϊκὴ βιομηχανία μετ’ δλίγον θὰ πλουτισθῇ καὶ δι’ ἔνδις ἀκόμη εἴδους ὄντος.

Ἐν τοῖς νεωτέροις χρόνοις τὴν πειρέγειαν δλον τοῦ κόσμου προκαλεῖ ἐφεύρεσίς τις, τῆς δοπίας τὸ μέλλον ἀναμφιβόλως θὰ ἔη μέγα δσον καὶ ἀν δ κύκλος τῆς ἐνεργείας τῆς φαίνηται ἐπὶ τοῦ παρόντος περιωρισμόνος καὶ ὀδφανής. Ἡ ἐφεύρεσίς αὐτὴ δὲν εἶναι ἀλλα παρὰ ἡ κατάλληλος καὶ ἐπιτηδεία ἀνάμειξις διαφόρων χρωμάτων, τὰ δποῖα κατόπιν ἐν τῷ σκότει ἀφ’ ἔαυτῶν λάμπουσι κατὰ τὰ ἀλλα ἔμως ἔχουσι τὴν αὐτὴν σύστασιν καὶ δψιν, ἥν καὶ τὰ συνήθη χρωμάτα. Κατὰ διαφόρους μπονομευτικὰς ἐργασίας ἔντος μεταλλείων, εἰς διαφόρους ἀλλοὺς σκοποὺς τῆς ἀκτοπλοΐας καὶ τῆς ναυτικῆς ἐν γένει τέχνης ἀπεδείχθη ἡ μεγάλη χρησιμότης τῆς ἐφεύρεσις τάντης ἀν καὶ μέχρι τοῦδε δὲν δυνάμεθα νὰ ἰσχυρισθῶμεν ὅτι ἔφθασεν εἰς βαθύδιον τινὰ τελειότητος. Ὁμοίως καὶ πολλὰ οἰκιακὰ σκεύη καὶ αντικείμενα οὐχὶ τῆς πρώτης ἀνάγκης, οἷον πυρεῖα, μικρὸι φανοὶ κτλ. ἐπαλέψονται διὰ τοῦ χημικοῦ τούτου χρώματος καὶ κατήγηταν ἡδη νὰ δεωρῶνται οὐτῶς ὡς ἀντικείμενα τοῦ συρμοῦ. Τὸ φαινόμενον τοῦτο πρόερχεται ἐκ τῆς ἴδιότητος χημικῶν τινῶν οὐσιῶν τοῦ νὰ διατηρῶσιν ἐν ἔαυταις ποσόν τι τοῦ ἀπορροφθέντος φωτὸς καὶ τοῦτο ν ἀφίνωσι ἀμάρα ὡς ἐκτεθῶσιν ἐν τῇ σκοτίᾳ. Ὅπως οὐδιά τι οἰονδήποτε δύναται πρῶτον νὰ δερματίῃ καὶ κατόπιν ἐκπέμπει τὴν δερμότητα τάντην, ἀφ’ οὐ ἡδη ἐπαυσε νὰ ἐνεργῇ ἡ δερμογόνης πήγη, οὐτω καὶ αἱ οὐσίαι αῦται διαφωτίζονται οἰονεὶ ἐσωτερικῶς καὶ ἔπειτα βραδέως ἐκπέμπουσι τὴν παρακαταθήκην τῶν τάντην εἰς τὰ ἔξω ἐν εἴδει φωτεινῶν ἀκτίνων. Οἴκοδεν ἐννοεῖται ὅτι διὰ νὰ φωτισθούσιν αἱ οὐσίαι αῦται, δέον ἐν πρῶτοις νὰ ἐκτεθῶσιν εἰς τὸ φῶς τῆς ἡμέρας, ήτοι εἰς τὰς ἡλιακὰς ἀκτίνας, ἀκριβῶς δὲ ὑπὸ τὴν ἐποψίαν τάντην φαίνεται ὅτι ἡ ἐν λόγῳ ἐφεύρεσις δύναται σὺν τῷ χρόνῳ νὰ τύχῃ μεγάλης τελειότητος καὶ χρησιμοτιμήσεως κατὰ τὸν καθημερινὸν βίον. Ἐν τούτοις τὸ ἐκπεμπόμενον φῶς δὲν εἶναι τὸ σύνθετον καὶ ἀρχούν φῶς τοῦ ἡλίου, ἀλλὰ μέρη τινὰ μόνον τῶν χρωμάτων τοῦ φασματοσκοπίου καὶ μάλιστα ἐν ποικili κατὰ ποσὸν ἀναμίξει, τὰ δποῖα ἀπορροφῶνται καὶ εἴται πάλιν ἐκπέμπονται εἰς τὰ ἔξω. Ἡ λάμψις αὐτὴ δύναται μᾶλλον νὰ παραβληθῇ πρὸς τὸν ἀσταθῆ ἐκεῖνον, μετέωρον καὶ ἀμυδρὸν φωτισμὸν, τὸν καὶ ὑπὸ τοῦ φωτισφόρου παραγόμενον. Ἡ μείζων ἡ ἐλάσσων τοῦ φωτὸς ἀνάπτυξις ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὸν τρόπον τῆς χημικῆς παρασκευῆς τῶν οὐσιῶν ἐκείνων, τοῦτο δὲ πρόκειται ἐπὶ τοῦ παρόντος νὰ ἔξετάσωται καὶ νὰ μελετηθῶσιν ἐμβρύινος ἀπαντεῖς αἱ περὶ τὴν χημικὴν εἰδικῶν ἀσχολουμενοι.

Ὑπάρχουσι πολλαὶ οὐσίαι ἔχουσαι τὴν παράδοξον τάντην ἴδιότητα. Ἐν πρώτωις δῆμος παρετήρησαν τὸ φαινόμενον τοῦτο εἰς τὸ θειοῦχον βάριον, προϊὸν τῆς δέχυδωσεως τοῦ βαρίτου λίθου καὶ τοῦ ἀνθρακος. Εἴται εὗρον ὅτι, τὴν αὐτὴν ἴδιότητα ἔχει καὶ το θειοῦχον στρόντιον, τέλος δὲ καὶ αὐτὸν τὸ θειοῦχον ἀσβέστιον. Τοῦ τελευταίου τούτου ἡ ἔνωσις χρησι-

μοποιεῖται ἡδη ἀποκλειστικῶς καὶ φαίνεται διτ τὸν θέσιν, ἥν ἀπέκτησεν ἐν τῇ βιομηχανίᾳ, δὲν δέλει τόσον εύκολως πάλιν νὰ ἐγκαταλίπῃ.

Ἀπέναντι τοῦ φωτισφορισμοῦ τούτου τῆς ἀνοργάνου ὄντος ἵσταται ἡ φωτισφορικὴ λάμψις τῆς δργανικῆς, οὖσα κατὰ τὴν φύσιν τῆς διάφορος τοῦ πρώτου. Τὰ ἐγχυματικὰ καὶ τὰ μαλάκια τῆς διαλάσσης, ἀφ’ ὧν πηγάζει ἡ λάμψις καὶ δ ἀδρίστος ἐκεῖνος τῆς διαλάσσης φωτισφορισμός, αἱ πυγλαπτίδες, αἵτινες περιττωταὶ τῆς κακεῖσεις εἰς τοὺς λειμῶνας καὶ τοὺς ἀγρούς, αἱ μεγάλαι λυχνοφόροι λαμπτυρίδες τῶν τροπικῶν ἔχουσιν δργανα φωτιστικά, ἀφ’ ὧν ἐκπέμπουσι τὴν φωτεινὴν λάμψιν κατὰ τὸ μᾶλλον ἥ ἥττον προαιρετικῶς χωρίς τινος ἐξαρτήσεως ἀπὸ τοῦ ἡλιακοῦ φωτός. Ὁμοίως καὶ τὸ φυτικὸν βασιλεῖον ἔχει τὸ φωτοβακτηρίδιον του, μυκητοειδῆ πλάσματα, εύρισκόμενα εἰς τὴν ἐσχάτην βαθμίδα τῆς φυτικῆς ἀναπτύξεως καὶ παραγόμενα ἐπὶ σηπομένων δργανικῶν ὄλων ἐν καταλλήλῳ δερμάτητι καὶ ὑγρασίᾳ.

Αἱ πρόσοδοι τῆς νεωτέρας φυσιολογίας ἐξαρτῶνται κατὰ μέγα μέρος ἀπὸ τῶν πειραμάτων, ἀτινα δια λεπτοφυῶν συσκευῶν γίνονται ἐπὶ τῶν μηχανικῶν κινήσεων διαφόρων μερῶν τοῦ σώματος. Ἐσχάτως προσετέθη εἰς τὸν δρμαδὸν τῶν συσκευῶν τούτων καὶ μία ἀκόμη, ἐνομαζόμενη „Θερμογράφος“, δηλαδὴ μηχανὴ γράφουσα τὴν τοῦ σώματος δερμάτητα δὲ ἐλικοειδῶν γραμμῶν, πρόξειτι κατεκευασθησαν καὶ „σφυγμόμετρα“, μετροῦντα τὸν σφυγμὸν καὶ πολλὰ ἀλλα χρήσιμα ἐργαλεῖα. Ἐπειδὴ δέ, ὡς γνωστόν, κατὰ τὸ δεύτερον ἥμισυ τοῦ παρόντος αἰδίνος λίαν συχνὸς παρετηρήθη μαλάκυντις τοῦ ἐγκεφάλου ἔνεκα διαφόρων αἰτίων καὶ ἴδιᾳ ἔνεκα ἀμέτρου διανοητικῆς κοπωσεως, πολλοὶ κατέγνωνται εἰς τὴν ἐφεύρεσιν μηχανήματος τινος, δὲ οὐ νὰ καθίσταται δυνατὴ ἡ καταμέτρησης τῶν φυτικῶν σχέσεων μεταξὺ ἐγκεφάλου καὶ καρδίας. Γάλος τις, ὁνδυματί Gley, λέγεται διη ηγύρησης νὰ ἔη τὰς προσταθείσας τοῦ στεφομένας ὑπὸ ἐπιτυχίας, καὶ τοῦτο ἀφ’ οὐ πρὸ πάντων ἐπέστησης τὴν προσοχήν του εἰς τὴν ἐπιρροήν, ἥν δύναται νὰ ἔχασῃ ἐπὶ τῆς καρδιακῆς ἐφεύρεσιν πᾶσα διανοητικὴ καὶ προσοχὴν ἀπαιτοῦσα ἐνασχόλησις. Καθ’ ὅλας του τὰς ἔρευνας κατέληξεν εἰς τὸ συμπέρασμα, διη διαφορικάτερα ταλαιπωρία συνεπάγεται. Ἰσχυροτέρων τοῦ αἰματος συμφόρησιν εἰς τὸν ἐγκέφαλον καὶ ἐπομένως συμπτύκων τῶν παλμῶν τῆς καρδίας. Οἱ παλμοὶ τῆς καρδίας ἐπίταχνονται τέσσον πειριστέρων, δσον μᾶλλον δεσμεύεται ἡ προσοχὴ τοῦ διανοητικῶν ἐργαζομένου. Ὁσακίς δ Gley ἐπεχείρει νὰ μελετήσῃ τε νέον δὲ ἀπὸ ἀντικείμενον, παρετηρεῖ διη δ σφυγμός του ἐγίνετο ζωηρότερος παρὸ δσον ἥτο κατὰ τὴν μελέτην γνωστῶν αὐτῷ συγγραφέων. Ὁμοίως παρετήρησεν διη δρχομένης τῆς ἐπισπεύσεως τοῦ σφυγμοῦ ἡρύνετο ἡ πρὸς τὸν ἐγκέφαλον ὅγιοντα μάτρια (καρωτίς) καὶ δ σφυγμὸς αὐτῆς ἐγίνετο διπλοῦς (δικρους). Ἐκ τούτων βλέπει τις διη δ ἐνασχόλησης ἥμιδην εἰς πράγματα συνήθη ταλαιπωρεῖ τὸν ἐγκέφαλον πολὺ διλγάθερον παρὸ δσον ἥ σπουδὴ ἔξενων ἀντικείμενων. Ἰσως ἐντεῦθεν ἔχει τὴν ἀρχήν του καὶ τὸ λόγιον διη δ „συνήδεια δύναται νὰ καταντήσῃ δευτέρα φύσις“ καὶ διη δ μὲ τὴν συνήδειαν δύναται τις καὶ δηλητήριον νὸ πήγ χωρὶς νὸ προστῆ βλάβην. Ὁπωδήποτε δμος δ. μεθος δηλοῖ, διη δ κάρων τῆς ὑγιείας μας εἶναι πάντοτε καλλίτερον διανοητικῆς νὰ πειριούμενα εἰς τὴν μελέτην δσον ἔνεστιν διλγάθερων πραγμάτων καὶ νὰ μῇ ἐπιτηδημεν δέξαιν καὶ βραβεῖται εἰς πολλοὺς συγχρόνων καλάδους τῆς ἀνθρωπίνης γνώσεως.

ΥΓΙΕΙΝΗ.

Ἄδυνατον εἶναι φυσικῶς τὸ ἀσθενεῖς σῶμα νὰ ἐπαναφέρωμεν εἰς τὴν ὑγίειναν ἀν δὲν γνωρίζωμεν τὰς συνθήκας, δφ’ ἀς αὐτὴ δύναται ν ἀποκατασταθῇ. Καὶ δμως δπηρζαν χρόνοι, καθ’ οὓς ἀπασα καὶ λογικὴ σοφία περιεστρέψεται εἰς ἀφηρημένας μόνον ἰδέας περὶ τοῦ νοσοῦντος σωματος. Αἱ δημέτεραι δεωρίαι εἴλαβον κατὰ τοὺς τελευταίους χρόνους ἀλλην μορφήν, ποδηγητούμενοι δ’ δημ’ αὐτῶν νομίζομεν τὴν ὑγιεινὴν ὡς „κλινικὴν τοῦ δημιουργοῦ“ φέρουσαν τὰ πρωτεῖα καὶ ὑγρούμενην τὴν κυρίως δερματευτικής. Πλείστας δσας προσταθείσας κατέβασλον καὶ καθημερινῶς καταβάλλουσιν οἱ λατροὶ πρὸς τελειοπόντιον τῆς λατρικῆς τέχνης καὶ τῶν δερματευτικῶν αὐτῶν μέσων, ἀπέκτησαν δμως δημηρόγραμμα τὸ μέτρον.

σαν λασιν, σχετικῶς δύναται δ ἀνθρώπινος δργανισμὸς μετὰ μεγάλης εύκολίας ν ἀποφύγῃ. Οὕτω δε πάλιν ἐπανήλθομεν εἰς τὸ ἀξιωματικὸν ἐκεῖνο, δπερ καὶ οἱ ἀρχαῖοι παρεδέχοντο, μὲ μόνην τὴν διαφορὰν διη δ ἐκεῖνοι μὲν εθεώρουν ειδύλλος ἔξ ἀρχῆς πᾶσαν νόσον ὡς δυστύχημα τι, ν συμφοράν, δην πᾶς τις ἐπρεπει κατὰ τὸ δυνατὸν ν ἀποφεύγῃ, δημεῖς δὲ ὠδηγήθημεν εἰς τὸ αὐτὸν συμπέρασμα, δφ’ οὐ πρῶτον ἐπειδημημεν περὶ τοῦ ματαίου τῶν λατρικῶν προσταθειῶν. Διὰ νὰ ἐκπληρώσῃ δμως δημηρόγραμμης δημιεινὴ τὸν σκοπόν της, πρέπει ἐν πρώτοις νὰ δηνεύῃ καὶ νὰ ἔχηγησῃ τας αἰτίας τῶν νόσων. Διὰ τοῦτο καὶ τὸ πρόγραμμα αὐτῆς εἶναι διπλοῦν, ἐπιστημονικὸν μὲν πρὸς δηνεύσειν τῶν νοσογόνων αἰτίων, τεχνικὸν δὲ πρὸς προφύλαξιν ἀπὸ τῆς νόσου.

Ο διευθυντὴς τοῦ ἐν Βερολίνῳ δημιονομικοῦ Ἰνστιτού-